

WYROK WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka – Sobczak

Protokolant: sekr. sąd. Anna Pikulska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Elblągu Krzysztofa Piwowarczyka

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2022 r. w Elblągu sprawy

1) P. K. (1) s. B. i T. ur. (...) w B.

2) T. Ł. (1) s. J. i E. ur. (...) w B.

oskarżonych o czyn z art. 279 § 1 kk i inn.

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonego P. K. (1) i obrońcę oskarżonego T. Ł. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie

z dnia 6 października 2021 r. sygn. akt II K 728/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) eliminuje z opisu czynu przypisanego T. Ł. (1) w pkt. I iż działał wspólnie i w porozumieniu z P. K. (1),

b) uniewinnia oskarżonego P. K. (1) od popełnienia czynu z pkt. II,

c) w pkt. III zasądza od oskarżonego T. Ł. (1) na rzecz pokrzywdzonego W. D. (1) kwotę 1.300 zł tytułem naprawienia części szkody,

d) uchyla rozstrzygnięcie z pkt. VI o zwolnieniu od kosztów i opłat oskarżonego P. K. (1),

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. kosztami procesu w zakresie związanym z uniewinnieniem P. K. (1) obciąża Skarb Państwa,

IV. zwalnia oskarżonego T. Ł. (1) od ponoszenia 1/2 kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii:

a) r. pr. M. B. 619,92 zł brutto za obronę udzieloną oskarżonemu T. Ł. (1) z urzędu przed sądem II instancji oraz 133,72 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych na dojazd do sądu,

b) adw. A. P. 516,60 zł brutto za obronę udzieloną oskarżonemu P. K. (1) z urzędu przed sądem II instancji.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 564/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok SR w Braniewie z 06 października 2021r. w spr. II K 728/19- w części dot. P. K.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony P. K. (1)

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		P. K. (1)	Karalność P. K. (1) Czyn z art. 279§1kk	Informacja z KRK	k.533-535
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Informacja z KRK	Informacja została sporządzona przez podmiot do tego uprawniony, jej treść nie była kwestionowana przez strony, stąd dowód ten zasługuje na wiarygodność.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Oskarżony P. K. (1) w apelacji postawił zarzut naruszenia art. 7 kpk i art. 4 kpk poprzez nieuzasadnione przyjęcie wiarygodności relacji T. Ł. (1) i K. W. (1) i niewiarygodności relacji P. K. (1), a w konsekwencji błędne ustalenia faktyczne i	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	nieprawidłową kwalifikację prawną czynu.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Apelacja oskarżonego P. K., wniesiona na jego korzyść, w pełni zasługiwała na uwzględnienie. Materiał dowodowy zgromadzony czy to przez oskarżyciela czy też przez sąd I instancji nie zawierał bowiem wiarygodnych dowodów, które by pozwalały na pewne i bezsporne ustalenie, w sposób nie budzący wątpliwości, że P. K. (1) popełnił przypisany mu czyn.</p> <p>Nie można było bowiem- wbrew ocenie przeprowadzonej przez sąd I instancji- uznać za wiarygodne relacji K. W. (1) i T. Ł. (1). Analiza tych depozycji wskazuje bowiem na ich niespójność, brak konsekwencji w ich składaniu, sprzeczność z doświadczeniem życiowym czy zasadami logiki, co przemawia za brakiem podstaw do dania wiary ww dowodom i uczynienia ich podstawą przypisania P. K. (1) udziału w kradzieży z włamaniem.</p> <p>Analizując relacje tych osób należy zauważyć, że różnią się one co do wielu okoliczności, a gdyby były prawdziwe to powinny być jednobrzmiące, a tak nie było. K. W. twierdziła bowiem, że P. K. (1) przyjechał do nich niebieskim samochodem z drugą osobą tj. kierowcą. Natomiast oskarżony T. Ł. (1) w swoich wyjaśnieniach nie wspominał o tym by P. K. towarzyszyła inna osoba, a trudno przyjąć by pamiętając inne okoliczności opisywanej kradzieży, nie pamiętał o tak ważnym szczególe jak obecność jeszcze jednej osoby tj.</p>	

kierowcy pojazdu. Ponadto K. W. w pierwszych zeznaniach z listopada 2019r. opisywała, że P. K. przyjechał z mężczyzna o długich włosach , przy czym nie podawała ani imienia ani innych danych tego drugiego mężczyzny, i określała, że kierowca nawet nie wyszedł z samochodu, natomiast zeznając na rozprawie we wrześniu 2021r. tj. 2 lata później podawała, że P. K. (1) przyjechał wówczas ze Z. Ł. lub L., że T. Ł. pokazywał im (czyli i P. K. i kierowcy) jak się otwiera skobel, a po odczytaniu jej wcześniejszych zeznań nie tłumaczyła takiej zmiany w jej relacji co do opisu osoby i zachowania kierowcy pojazdu i tego że po 2 latach od czynu potrafiła już podać dane kierowcy, który towarzyszył P. K. i że pamiętała, że T. Ł. im obu pokazywał jak się otwiera skobel. Stąd już taka rozbieżność w relacjach tych osób co do osoby która miała towarzyszyć (lub nie) P. K., brak spójności zeznań K. W. co do wskazania czy też nie danych tej osoby i sposobu jej zachowania, podważa ich wiarygodność. Na ocenę wiarygodności relacji współoskarżonego wpływa i to, że oskarżony T. Ł. nie był konsekwentny co do daty czynu: raz twierdził, że opisywany przez niego czyn odbył się w wakacje 2019r., a w kolejnych wyjaśnieniach podawał, że było to dwa tygodnie przed ujawnieniem sprawy policji czyli w październiku 2019r.

Analiza relacji tych osób i ujawnione różnice w ich depozycjach skłaniają więc do wniosku, że i oskarżony T. Ł. i świadek K. W. nie składali szczerych i spontanicznych, a tym samym w pełni prawdziwych relacji. Wniosek taki umacnia użycie przez nich w składanych depozycjach określeń, że nie patrzyli co dokładnie zabiera P. K., że oboje przebywali

w mieszkaniu a nie w piwnicy w trakcie zabierania przez P. K. rzeczy, zaznaczanie przez K. W., że tylko domyślała się iż robią „coś złego tzn. okradają piwnicę” i że wtedy nawet upomniała T.Ł. „że jeśli coś się stanie to się rozchodzimy”. Ponadto ww podjęli w swoich relacjach nawet próbę obarczenia samego pokrzywdzonego tym, że to W. D. zabrał część rzeczy z piwnicy, gdyż T.Ł. zaprzeczał by zabierano na szkodę pokrzywdzonego wino. A taki sposób relacjonowania przez nich zdarzeń wyraźnie wskazuje na to, że motywem złożenia przez nich wyjaśnień i zeznań było przede wszystkim umniejszenie własnego udziału w przestępstwie kradzieży z włamaniem czy w spożytkowaniu zabranego mienia np. wina, co też jest nie bez znaczenia dla oceny wiarygodności tych dowodów.

Nie można – w świetle analizy zebranych dowodów- nie dostrzec i tego, że i oskarżony T. Ł. i świadek K. W. pozostają w konflikcie z resztą członków rodziny i współoskarżonym P. K., a nadto że K. W. miała ściślejszy związek z czynem niż chciałaby to przyznać. Bowiem siostry K. W. tj. G. Ś. i D. W. konsekwentnie podawały, że dowiedziały się od T. Ł. (1), że do okradzionego pomieszczenia pokrzywdzonego można wejść wyciągając skobel z drzwi, że to T. Ł. (1) i K. W. (1) proponowali zakup przedmiotów skradzionych z piwnicy pokrzywdzonego i że D. W. (1) kupiła od K. W. elektryczną maszynkę do mięsa i blender (a takie rzeczy zginęły z piwnicy pokrzywdzonego), co też potwierdził P. K. (1). Wobec takich spójnych relacji ww osób, to zaprzeczanie przez K. W. że nie wie co się stało z rzeczami zabranymi z piwnicy pokrzywdzonego też nie można być

uznać za wiarygodne. Z relacji siostry K. W. i P. K. wynika też, że zakupiony (bo z tego powodu znalazł się w miejscu zamieszkania P. K. i D. W. a nie dlatego, że – jak sugeruje sąd I instancji- bo P. K. go ukradł) blender szybko się zepsuł, maszynka do mięsa od początku była zepsuta, a K. W. (1) odmówiła zwrotu pieniędzy wydatkowanych przez siostrę D. na popsute przedmioty, co doprowadziło do konfliktu pomiędzy siostrami. W świetle zaś tego ujawnił się logiczny motyw do pomówienia przez K. W. i jej konkubenta tj. T.Ł. o zabór rzeczy na szkodę W. D., związanego z D. W. (1) oskarżonego P. K. (1).

Należy też zaznaczyć, że w sytuacji, gdy dowody z relacji K. W. (1) i T. Ł. (1) są jedynymi, w których wprost obarczono P. K. (1) udziałem w kradzieży z włamaniem, to niemożność uznania tych dowodów za wiarygodne, co wykazano powyższymi rozważaniami, powoduje, że nie można – wobec braku innych dowodów-uznać za wykazanej winy P. K. w kradzieży z włamaniem.

Trzeba też zauważyć, że nawet z zeznań P. W. (1), które sąd I instancji wskazał w pisemnym uzasadnieniu jako dowód będący podstawą ustalenia faktów, nie wynika udział P. K. w zarzucanym mu przestępstwie. Świadek ten podał, że T. Ł. (1) sugerował mu że dał P. K. (1) jakieś rzeczy by je sprzedał (a z tego wynika, że T. Ł. nie mówił temu świadkowi o tym że włamał się do piwnicy razem z P.K. tylko że przekazał P. K. rzeczy z włamania do sprzedaży, co mogłoby wskazywać tylko na paserstwo P. K.), ale zapytany o to przez świadka P. K. miał temu zaprzeczyć. Ponadto P. W. podał, że był namawiany przez K.

W. (1) do poświadczenia, że rzeczy ukradł nie T. Ł. (1) tylko P. K. (1), na co świadek się nie zgodził, a co dodatkowo nakazuje depozycje i K. W. (1) i T. Ł. (1), w szczególności opisujące udział w kradzieży P. K., traktować jako mało wiarygodne i ukierunkowane na uwolnienie się od odpowiedzialności za kradzież z włamaniem kosztem obarczenia nią P. K..

W świetle powyższego, a także wymowy innych dowodów, należy zgodzić się ze skarżącym, że sąd I instancji nie miał podstaw by odmówić waloru wiarygodności wyjaśnieniom P. K. (1), który nie przyznał się do zarzucanego przestępstwa kradzieży z włamaniem. Oskarżony P. K. od początku konsekwentnie bowiem zaprzeczał by popełnił zarzucany mu czyn. Wskazywał też na logiczny powód złożenia obciążających go relacji przez współoskarżonego T.Ł. i świadek K. W. (1) tj. na konflikt pomiędzy nimi na tle sprzedaży niesprawnego blendera i maszynki do mięsa i odmowy zwrotu wydatkowanych na te przedmioty pieniędzy.

Nie bez znaczenia dla oceny powyższych dowodów jest i to w jaki sposób pokrzywdzony ujawnił przestępstwo. Doszło do tego bowiem po przekazaniu mu telefonicznej informacji przez siostrę K. W. (1). W wyniku weryfikacji tej informacji pokrzywdzony ujawnił i to, że faktycznie został wyrwany skobel i to, że rzeczywiście zginęły rzeczy opisane przez osobę zawiadamiającą. Ponadto pokrzywdzony od początku konsekwentnie twierdził, że zginęły mu m.in. butelki i gąsior z winem. G.Ś., która zawiadomiła

pokrzywdzonego o przestępstwie podała zaś, że miała usłyszeć od T. Ł. i K. W. (1) przechwałki, że kradną z piwnicy właściciela, od którego wynajmują mieszkanie wino i inne rzeczy tj. blender, maszynkę do mięsa, szybkowar; pokrzywdzony miał też usłyszeć od zawiadamiającej go osoby, że T. Ł. chwalił, że wino było dobre. Te okoliczności, które spójnie wynikają z relacji W. D., G.Ś. i D. W., protokołu oględzin miejsca kradzieży oraz opisana przez pokrzywdzonego rozmowa T.Ł. i K. W. w reakcji na ujawnienie włamania do piwnicy w obecności policjantów, również wskazują na T.Ł. i K. W. (a nie na P. K. (1)) jako na osoby faktycznie związane z kradzieżą i spożytkowaniem mienia z kradzieży, a także zainteresowane tym by pomówić P. K. jako osobę związaną z G.Ś. i D. W. w odwecie za ujawnienie pokrzywdzonemu, że do kradzieży z włamaniem doszło.

Trzeba też podkreślić, że przed postawieniem w dochodzeniu zarzutu T.Ł. o dokonanie przestępstwa na szkodę W. D. wspólnie i w porozumieniu z P. K., to w aktach brak było dowodu na związek P.K. z zarzucaną kradzieżą z włamaniem, a mimo to w postawionym T.Ł. zarzucie pojawiło się nazwisko P. K. (1). Po czym – po zapoznaniu T.Ł. z takim zarzutem- dopiero w wyjaśnieniach z 6.11.2019r. T.Ł. podał, że przedmioty z piwnicy wyносił P. K. (1). Analizując jednak opis tego zdarzenia przedstawiony w wyjaśnieniach przez T. Ł., to należy go uznać za mało logiczny a wręcz naiwny i trudny do zaakceptowania w świetle doświadczenia życiowego i logiki. T.Ł. przyznając bowiem, że gdy „odkrył” iż można wejść do piwnicy - do której właściciel zabronił im wstępu- wyrywając

skobel z futryny, to zrobił to tylko z ciekawości żeby tam zajrzeć, a dopiero poinformowany o tym P. K. miał poprosić T.Ł. o otwarcie piwnicy po to by P. K. miał coś z niej wynieść. Wówczas T.Ł. miał wyrwać skobel, wejść do wnętrza i wpuścić P. K. przez okno, po czym P. K. miał wynieść z pomieszczenia do swojego samochodu blender, garniki i inne rzeczy, obiecać T.Ł. „parę złotych za te rzeczy”, z czego się nie wywiązał. Oskarżony pod koniec tych wyjaśnień jeszcze zaznaczył też, że był wtedy pijany, wszystkie rzeczy wynosił P. K. a on go tylko tam wpuścił. Taki opis zdarzenia z pewnością miał przekierować winę za przestępstwo zaboru mienia na T. K. i służyć temu by udział T.Ł. w tym czynie maksymalnie zminimalizować i przedstawić go jako osobę, która została namówiona do uczestnictwa w zaborze poprzez wyrwanie skobla i która nie osiągnęła z tego żadnych korzyści majątkowych. Trudno jednak stwierdzić, że takie wyjaśnienia są logiczne, bo skoro T.Ł. wyrwał wcześniej skobel „z ciekawości”, to po jednokrotnym wyrwaniu skobla jego „ciekawość” powinna zostać zaspokojona, stąd nie miałby powodu by znowu ten skobel wyrwać czy opowiadać o tym innej osobie. Mało logiczne jest i to by po kolejnym wyrwaniu skobla to musiał wejść do wnętrza by wpuścić P. K. przez okno (które zazwyczaj w piwnicach jest małe, umiejscowione dość wysoko, przez co niezbyt wygodnie by przez nie wchodzić) zamiast udostępnić P. K. – który miał go prosić aby otworzył mu piwnicę „to on coś z niej wyniesie”- łatwiejszy dostęp do piwnicy przez otwarte drzwi. A taki mało logiczny opis zdarzenia stanowi dodatkowy argument by wyjaśnieniom T.Ł. nie dać wiary,

tym bardziej, że w dość nieumiejętny sposób w wyjaśnieniach tych chciał też umniejszyć wiedzę i udział K. W. co do kradzieży z włamaniem twierdząc, że widząc jak P. K. nosi rzeczy to K. W. domyśliła się że on je kradnie, przestraszyła się i poszła do domu, gdy nie wskazał czego to K. W. miałyby się przestraszyć.

W świetle powyższego należało przyznać rację oskarżonemu P. K., że ocena relacji T.Ł. i K. W. nastąpiła z obrazą art. 7 kpk i że w konsekwencji tej błędnej oceny nastąpił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego co do jego osoby orzeczenia. Bowiem, wobec niewiarygodności relacji dowodów obciążających w postaci wyjaśnień T.Ł. i zeznań K. W., a także w sytuacji gdy osoby te miały powód by obciążyć P. K. winą w popełnieniu przestępstwa kradzieży z włamaniem, co miało też służyć umniejszeniu ich związku z tym przestępstwem, to należało uznać, że takim materiałem dowodowym nie wykazano bezspornie winy P. K. w popełnieniu zarzucanej mu kradzieży z włamaniem.

Podstawową zasadą procesu karnego jest bowiem zasada domniemania niewinności, która stanowi, że oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona. Jak zauważono w Komentarzu do art.5 kodeksu postępowania karnego pod red. Z. Gostyńskiego (Dom Wydawniczy ABC, 1998r.) to „Jedną z konsekwencji zasady domniemania niewinności jest to, że tzw. materialny ciężar dowodu spoczywa na oskarżycielu. Znalazło to odzwierciedlenie w orzecznictwie. Według zasad obowiązującej procedury karnej to nie oskarżony musi udowodnić swoją niewinność,

lecz oskarżyciel udowodnić winę oskarżonego. Przy czym udowodnić, tzn. wykazać w sposób nie budzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami.” Przenosząc powyższe, przy dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w realia niniejszej sprawy, to należy stwierdzić, że materiał dowodowy obciążający oskarżonego P. K. a przedstawiony sądowi I instancji przez oskarżyciela, a następnie uzupełniony w toku rozprawy, nie był wystarczający, by w oparciu o niego uznać tego oskarżonego w pkt. II wyroku winnym popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w a/o. Wina P. K. miała bowiem opierać się na pomówieniach T.Ł. i K. W., przy czym ocena wiarygodności pomówienia wymaga szczególnej ostrożności gdyż pomówienie nie stanowi dowodu pełnowartościowego, chyba że jest ono jasne i konsekwentne, a ponadto znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich, czego nie można było powiedzieć o relacjach osób pomawiających P. K.. Wręcz przeciwnie, to relacje pomawiających należało ocenić jako nielogiczne, niekonsekwentne, wykazujące chwiejność, niespójne a w zakresie usunięcia się T.Ł. czy K. W. z miejsca kradzieży z włamaniem w trakcie, gdy P. K. miał jakoby dokonywać zaboru mienia, wręcz za nieprawdopodobne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym. Dlatego niedostatki relacji pomawiających P. K. nie pozwalały na to by uznać je za takie dowody, w oparciu o które można by z całą pewnością stwierdzić winę P. K. w popełnieniu czynu z pkt. II wyroku.

Dlatego stwierdzając zasadność zarzutów z apelacji dot. naruszenia

<p>art. 7 kpk i art. 4 kpk poprzez nieuzasadnione przyjęcie wiarygodności relacji T. Ł. (1) i K. W. (1) i niewiarygodności relacji P. K. (1), a w konsekwencji błędnych ustaleń faktycznych, które doprowadziły do nieuzasadnionego skazania P. K. w pkt. II wyroku za czyn zakwalifikowany z art. 279§1kk, to należało zmienić zaskarżony wyrok i uniewinnić P. K. od czynu z pkt. II .</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Mimo iż należało stwierdzić niezasadność wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, bo nie zaszły przesłanki z art. 437§2 kpk, to w świetle przytoczonych powyżej rozważań, po uwzględnieniu zarzutów i argumentów z apelacji wniesionej na korzyść P. K. (1), to zaszły powody do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego P. K. od popełnienia czynu z pkt. II.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Zmiana wyroku w zakresie dot. T.Ł..</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

<p>W konsekwencji uniewinnienia oskarżonego P. K. od czynu z pkt. II wyroku, to należało zmienić rozstrzygnięcia dot. osoby T.Ł. :</p> <ul style="list-style-type: none"> - w zakresie opisu czynu przypisanego mu w pkt. I poprzez wyeliminowanie iż T.Ł. działał wspólnie i w porozumieniu z P. K., - w zakresie naprawienia szkody z pkt. III, obciążając tylko T.Ł. tym obowiązkiem, przy czym w sytuacji, gdy apelacja została wniesiona też na korzyść T.Ł., to nie można było zobowiązać tego sprawcy do pokrycia całej szkody, tylko w 1/2 części. 	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Związłe o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Zmiana wyroku co do osoby P. K. i uniewinnienie P. K. od popełnienia czynu z pkt. II oraz uchylenie rozstrzygnięcia z pkt. VI o kosztach i opłacie dot. P. K..</p>	
<p>Związłe o powodach zmiany</p>	
<p>Z powodu uwzględnienia zarzutów i argumentów z apelacji wniesionej na korzyść P. K. (1), to zaszły powody do zmiany wyroku w zakresie dot. tego oskarżonego.</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
--	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

Pkt. III, V b

Konsekwencją zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego P. K. stało się obciążenie kosztami procesu w zakresie dot. tego oskarżonego Skarbu Państwa (art. 635 kpk, art. 632 pkt. 2 kpk).

Ponieważ oskarżonego P. K. w postępowaniu odwoławczym reprezentował obrońca ustanowiony z urzędu, to należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii tego obrońcy kwotę 516,60zł brutto tj. uwzględniającą podatek VAT (art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze, §4 ust.1i3, §17ust.2 pkt.4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu).

7. PODPIS